

ב"ה, גליון קנד תמוז תש"נ וועד העולמי ללימוד תורה לשמה ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

ספר תפארת שלמה לשבועות

וז"ש (אבות ו, א) כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה.
לשמה אותיות למשה. כי כאשר נתעורר בו כוחו של משה במעלת
קדושת מתן תורה כמ"ש בתד"א (רבה יח) כל ת"ח הלומד תורה
לשמה הקב"ה יושב ושונה כנגדו. ואז ממילא זוכה לדברים הרבה

פנים בפנים דבר ה' עמכם וכו' (ואתחנן דברים ה, ד). (שם ה, ה) אנכי עומד בין ד' וביניכם להגיד לכם את דבר ה'. הרמב"ן והראשונים ז"ל עמדו בסתירת הדברים ונדחקו בזה. ונ"ל בהקדם דברי הפ' (שמות לה, א ב) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל כו' ובסוף הפרשה מסיים ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה. דהנה מצינו בס' משיבת נפש כת"י שמונה שם שבחי האר"י ז"ל. וז"ל והי' מוציא נשמת האדם בחיים חיותו ומביאו אצלו ומדבר עמה להשיבה בתשובה ואח"כ החזיר הנשמה להאדם ע"כ. והנה ידוע בספרים שמשה רבינו ע"ה הי' האילן וששים רבוא נשמות בני ישראל היו הענפים שלו שהם היו כולם תלויים בנשמתו. ומה שהאילן מושך יניקתו מן הארץ הולך היניקה לכל הענפים. כן הי' במשה רבינו ע"ה. ולזה אמרו רז"ל שמשה הי' הדעת של כל ישראל כמ"ש (שמות יח, טז) והודעתי את חוקי אלהים ואת תורותיו. וכ"נ (דברים ט, כד) מיום דעתי אתכם. והי' בכוחו להמשיך כל נשמות ישראל והדעת שלהם לנשמתו ולדעתו ולדבר עמם ואח"כ להחזירו להם. ואם האר"י ז"ל הי' בכוחו לעשות כן. מה נאמר במשה רבינו ע"ה. והנה אחר מעשה העגל שנפגם הדעת של בני"י במחשבות לא טהורות ונפגמו הנשמות שלהם. ולזה הקהיל משה רבינו את כל עדת בני"י. עד"ת אותיות דע"ת. והדעת היא הנשמה שהנשמה נמשכה מן דעת העליון כמבואר בעץ החיים. ולכן קיבץ כל הנשמות והדעת לתוך הדעת שלו ויאמר

אליהם אלה הדברים אשר צוה ד' לעשות אותם (שמות לה, א), וז"ש ויקהל משה וכו' ואח"כ כתי' (שם לה, כ) ויצאו כל עדת בני ישראל מפני משה דלכאורה למה כתבה התורה שיצאו מלפני משה מאי נפקא מיני' אם יצאו או נשארו אצל משה. אך לזה הוא נכון שמשה החזיר הנשמות שלהם בתשובה והטהיר אותם והחזיר העטרה ליושנה כמו קודם מעשה העגל ולזה ויצאו כל עדת ישראל מלפני משה. היינו שהחזיר להם הנשמות. והנה בעת קבלת התורה שרצה הקב"ה לדבר עם ישראל פנים בפנים לזה היו צריכין קדושה יתירה והכנה גדולה עד מאד. לזה אמר הקב"ה

(שם יט, י) לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכוונת הקב"ה הי' שמשה רבינו ע"ה יעשה כן להקהיל כל הנשמות בשלשה ימי הגבלה לתוכו ויטהר אותם. וז"ש (שם) וכבסו שמלותם היינו הגופים כי הגוף הוא המלבוש לנשמה ולזה נקרא משה רבינו כובס כמבו' בס' הקנה. וזה כוונת הגמ' (נדרים מא, א) והוה ההוא קצרא הוה שמיע לרבי כד הוה גריס להו אזיל ר' חיי' וגמר יתהון קמי' קצרא ואתי ואהדר יתהון קמי רבי. ופרש"י והר"ן קצרא כובס. הרמז בזה ההוא כובס הוא משה רבינו ע"ה שהי' מכבס הגופים ומטהר אותם לקבלת התורה (וכן עשה משרע"ה באמת). אך רצה עוד שיהיו אצלו הנשמות של בני"י עוד יום אחד כדי להוסיף בהם גודל הקדושה בנשמות שלהם. וז"ש חכז"ל (שבת פז, א) הוסיף משה יום אחד מדעתו. אח"ד רמוז לאחדות הבורא ב"ה להביאם למעלה יתירה שקבץ אותם בבחי' דעתו ונשמתו. וז"פ (שמות יט, ט) הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך כי בעת שדבר עם משה ממילא הי' הדבור עם כל ישראל מחמת שכל הנשמות היו כלולים בנשמתו וממילא כולם ישמעו יחד עמך. וז"ש (שם) אך יאמינו לעולם. לשון (במדבר יא, יב) כאשר ישא האומן את היונק וק"ל. ולזה כיון הפסוק (שמות יט, יז) ויוצא משה את העם לקראת אלהים. שעד אותה שעה היו הנשמות בתוכו וכשבאו אל הר סיני החזיר הנשמות לכל ישראל כדי שהש"י ידבר עמהם פא"פ. וז"ש (שם יט, כא) ויאמר ד' אל משה רד הע"ד בעם. פי' לשון (שם לג, ו) עדים מהר חורב. רמז להיחוד יסו"מ אותיות רברבין בק"ש ע"ד. פי' האורות הקדושות אשר בך והכח וההכנה לקבלת התורה הוא העדים של משה רד העד בעם. תתן אותו הכח והעדים לכלל ישראל. כי כן הי' דרכו של משה להיות נוהג בישראל עין טובה לתת חלקו והשגתו להם כמ"ש (שחרית לשבת) ישמח משה במתנת חלקו. כי רק זה הי' שמחתו מה שנתן להם חלק מתורתו והשגתו ובזה ניחא מה

שהתחלנו בישוב סתירת הפסוקים. דכתי' פנים בפנים דבר ה' עמכם וכת' אנכי עומד בין ד' וביניכם. כי הכל בקנה אחד עולים. לאשר כי מחמת שאנכי עומד בין ד' וביניכם והורדתי קדושת'י בכם כנ"ל עי"ז ממילא שפיר הוה ג"כ פנים בפנים דבר ד' עמכם.

ז"ש (אבות ו, א) כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה. לשמה אותיות למשה. כי כאשר נתעורר בו כוחו של משה במעלת קדושת מתן תורה כמ"ש בתד"א (רבה יח) כל ת"ח הלומד תורה לשמה הקב"ה יושב ושונה כנגדו. ואז ממילא זוכה לדברים

הרבה. לפמ"ש למעלה שמשה רבינו ע"ה עשה ב' עניני הפעולות להכין אותם לקבל התורה הא' לקחת כל הנשמות שלהם להיות כלולים בנשמתו של משרע"ה ולהחזירם להם כנ"ל. ועוד גם זאת עשה להביא כל הנשמות לאחדותו ית"ש כמ"ש הוסיף יום אחד מדעתו להיות כולם כלולים באחדותו ית"ש כמ"ש בתנא דבי אליהו (רבה יח) הקב"ה יושב ושונה כנגדו ועי"ז זוכה לדברים הרבה כי לאחדותו ית"ש אין סוף כן לדברי התורה אין סוף כמ"ש הנביא (ירמיהו כג, כט) הלא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע מתחלק לכמה ניצוצות וכן הוא בכל ענינים מכח האתערותא דלתתא אתער לעילא. לכן אנו אומרים בכל יום בברכת התורה ונהי' כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. פי' לעורר כוחו של משה. ואח"כ מסיים בא"י המלמד תורה לעמו ישראל. כי ע"י האתערותא דלתתא אתער לעילא שכביכול הקב"ה בעצמו ילמוד עמו. והבן:

(ע"פ כי"ק):

(המשך אי"ה בגליון הבא)